

2/2015 ročník 10.

ČERVEN 2015

BUNKA

+ EXTRA PŘÍLOHA

ZŠ A MŠ POVRLY

Naši milí čtenáři, letí to tedy jako voda, s čímž budete jistě souhlasit. Kvapem se blíží letní prázdniny, které valná většina z vás přivítá určitě s nadšením. Přeji vám všem z celého srdce, abyste je prožili přesně tak, jak si přejete a doufám, že se s námi o své zážitky na začátku nového školního roku podělíte.

Bud'te na sebe opatrní a v září na shledanou

Vaše Buňka

ŠKOLNÍ AKADEMIE

25. června 2015
od 18 hodin
v kině Povrly

SRDEČNĚ VÁS ZVEME!! :-)

JAK JSME ŠIKOVNÍ ☺

Kdybych byl zvíře, nebo věc

Šest'áci se o hodině slohu měli vžít do role zvířete, nebo věci a o svých pocitech napsat krátký příběh. Toto jsou ukázky těch nejlepších prací.

MŮJ PŘÍBĚH- Pitbull

Ahoj, jsem Luna, tedy takhle mi už dlouho nikdo neřekl. Lidé mě nazývají jakkoliv - obludo, potvoro, špindíro a někdy použijí i ostřejší slovíčka. Ale když už jste na ulici pět let jako já, tak si zvyknete. Jak jsem už řekla, jsem Luna a jsem pitbull terier. Chtěla bych vám říct svůj příběh, jak jsem utekla svému osudu. Můj příběh začal v útulku. Narodila jsem se se svými pěti sourozenci. Když mi byl necelý rok, žena, která mě chodila krmit, mě vyvedla z klece a odvedla mě k pultu. Stál tam vysoký blondatý muž. „Tak tady ji máte!“, řekla žena a mně došlo, že to je můj pán. Začala jsem vrtět ohonem a rozeběhla jsem se k němu. Pohladil mě a vzal mě do náručí. Nastoupil se mnou do auta a položil mě na vedlejší sedačku. Bylo mi příjemně. Když jsme přijeli na místo, otevřel dveře a já vyskočila z auta. Vběhla jsem na jeho veliký dvorek. U brány jsem strnula. Podél dvorku stály kotce a v každé kleci byl jeden pitbull stejný jako já. Všichni na mě štěkali, vrčeli a vyli. Hned mi blesklo hlavou, že skončím stejně. Otočila jsem se připravena na úprk. Takový osud jsem si nepřála. V brance stál on. Snažila jsem se ho oběhnout, ale nepovedlo se mi to. „Ale kampak jdeš?“ řekl mi s úšklebkem. Vzal mě za kůži na hřbetě a odnesl mě do prázdného kotce. Zamkl a odešel. Měla jsem pravdu. Tak jsem si lehla a přemýšlela jsem, co se mnou udělá teď. Za nějakou dobu jsem usnula. Moc to nešlo. Psi štěkot mi to kazil. Večer pro mě přišel. Přivázal mi okolo krku provaz a táhl mě k autu. Tentokrát mě nepoložil na vedlejší sedačku, ale strčil mě do kufru. Jeli jsme docela dlouho. Po nějaké době otevřel kufr. Znovu mě chytl za kůži a odnášel mě do budovy zalité tmou. Budova stála mimo ulici a bylo na ní vidět, že tady stojí nějakou dobu. I vevnitř nevypadala moc nově. Odnesl mě do malé místnosti, kde seděl vyzábělý tmavohnědý muž. Můj pán mu podal něco zeleného. Vypadalo to jako kusy papírů. Pak muž odešel. Pán mi dal černý obojek a řekl mi: „Jestli prohraješ, nevádí, ale aspoň se snaž!“ „Já budu něco hrát? A co?“ Vzal mě za obojek a táhl mě po chodbě k tmavě hnědým dveřím. Ve dveřích byly díry a byly špinavé. Když se dveře otevřely, po chodbě se rozvinul křik a hlasité zvuky. Když jsme vešli do hlasité místnosti, křik se ještě zvýšil. Místnost byla rozlehlá a uprostřed byla ohraničená část místnosti a okolo stáli lidé. Pán mě dovedl na okraj nízké zidky. Odvázal mi provaz a držel mě jen za obojek. Na druhou stranu přišel jiný pitbull. Byl velký, silný a černý. Vrčel a štěkal jako psi na dvorku. Pochopila jsem, v čem mám závodit. Mám se s ním prát! Ale to jsem nechtěla. Snažila jsem se vyvléknout, ale držel mě hrozně pevně. Najednou černý pitbull vyběhl a zakousl se mi do krku. Trhal se mnou a nepustil. Krk mě hrozně bolel. Můj pán jen stál a koukal. Proč mi nepomůže? Byla jsem zmatená. Po nějaké době sevření povolil a nakonec i pustil. Hned jsem se skácela k zemi. Byla jsem celá od krve. Ale jeho to vůbec nezajímalo. Vzal mě zas za kůži a odnášel mě dřevými dveřmi pryč. V místnosti mě položil na židli. Krk mi obvázal šátkem. „Byl to tvůj první zápas, příště musíš být lepší!“ Neděsil mě přísný tón, ale slovo „musíš“. Co když příště lepší nebudu? Co se mnou udělá? Odnesl mě do auta a jeli jsme domů. Nevím, jestli se tomu dalo říkat domov. V kufru mi bylo strašné vedro. Krev z rány mi přestala téct, ale rána mě bolela stejně. Když otevřel kufr, vzal mě klasicky za kůži a nesl mě do kotce. Tentokrát do jiného. V kotci byl jiný pitbull. Byl celý bílý a jen tam tak ležel. Hodil mě tam a odešel. Pitbull si mě začal očuchávat. Nebyl agresivní, naopak, byl velmi přátelský. Tak jsme si jen tak povídali. Zjistila jsem, že mu muž říká Erik, a že už dvakrát bojoval a dvakrát prohrál. Pak se zeptal, jak mi říká. „Ale mně žádné jméno nedal.“ odpověděla jsem mu. „Ale dal, koukni se na svůj obojek.“ Koukla jsem se tam, a stálo tam Luna. A jo, dal. Jméno se mi líbilo. Chvíli jsme si ještě povídali, a pak jsme šli spát. Ráno muž vzal Erika a mě nechal v kotci. Už dva dny jsem nejedla, ani nepila. K tomu se se mi rána začala hojit a to bolelo. Po dlouhé době muž přijel, ale bez Erika. V ruce měl jen jeho obojek a provaz. Kde je Erik? Co když ho prodal někomu jinému? Snad někomu hodnému. Co když taky nevyhraji dva zápasy a prodá mě? Co když jo? Nevím, ale zkusím to. Večer mě vzal jak jinak než za kůži a jeli jsme do té stejné budovy. Když mě muž vyndával z kufru, vypadal našťavaně. Odnesl mě do stejné místnosti. Do místnosti vešel muž, kterému včera dal pán zelené papírky. „Ahoj, tak ty jsi tu zase s tím štěnětem?“ řekl muž. „Neboj se, jestli nevyhraje nebo se nebude snažit, tak ji dám utratit.“ COŽE?! Tak tohle udělal Erikovi. On ho nechal zabít! To ne, až bude možnost útěku, tak poběžíme rychle, jak to půjde. A ta se mi naskytla. Někdo vykřikl, že utekl pitbull. Pán a muž vyběhli ze dveří a nechali je otevřené. Když se vzdálili mému pohledu, vyběhla jsem ze dveří. Šátek, který jsem měla na krku, se mi zahákl o pant, který byl připevněn na rámu dveří. Trhla jsem s sebou a šátek mi sjel po zhojené ráně na krku. Zakňučela jsem. Zabolelo to, ale to mne neodradilo. Běžela jsem prázdnou chodbou. Nakonec jsem doběhla ke dveřím. Nevěděla jsem, co mě venku čeká. Najednou jsem uslyšela křikot, a pak své jméno. Vyběhla jsem ze dveří jako šíp. Běžela jsem dlouho, než jsem doběhla k popelnicím, které stály uprostřed ulice. Roztrhala jsem první pytel a hledala jsem zbytky jídla. Něco jsem našla, ale moc dobře to nechutnalo.

Pak jsem se napila z kaluže, která ležela opodál. Byla jsem unavená. Nakonec jsem usnula na odpadkových pytlech. Druhý den jsem prozkoumávala okolí. Pořád jsem byla ostražitá. Co když se pro mě vrátí? Bála jsem se. Lidi na mě nekoukali nějak divně, naopak dívali se přirozeně. To znamenalo, že tady nejsem jediný pes, který se toulá po ulici. A měla jsem pravdu. Po hodině opatrného prozkoumávání jsem narazila na ovčáka. Nejdřív na mě vrčel, ale pak přišel a začal si mě očuchávat. Představil se mi jako Lola a já se jí představila jako Luna. Lola mě doprovázela tři roky ulicemi. Učila mě jak přežít, a kam se mám chodit krmit atd. Po třech letech Lolou porazilo auto. Tu dobu mi bylo nejhůř. Sama jsem chodila k popelnicím. Sama jsem chodila po špinavých ulicích. A to bude už nějaká doba. Už to budou dva roky, co Lola umřela. Taký mi pořád vrtalo hlavou, odkud byla. Nikdy se o tom nezmínila. Pořád se mi stýská. Takže už jsme na konci mého příběhu. Pořád vzpomínám na Erika, černého pitbullu, na psy z dvorku a na muže s blondatými vlasy a samozřejmě na Lolou. Snad o psech jako já budete líp smýšlet. Po smrti Loly jsem se přestěhovala k autobusové zastávce. Lidi mi někdy hodí něco dobrého a dokonce mě někdy i pohladí. Ale nikdy se všichni nezmění. Muži, kteří vynášejí popelnice do velkého auta, mě odhání od kontejnerů klackem. Někteří lidé na mě pokřikují sprostá slova, když jdu po ulici. Dokonce po mně hází kameny, když jdu ráno okolo dětského hřiště. Rána na krku se mi zahojila úplně. Je tam jen malá jizvička a to je vzpomínka na to, že lidé neumí chápat.

Eliška Krunčíková

Smutný příběh

Silvestr přímo nenávidím. Na ulicích se potulují opilí lidé a kopou do mě jaký jsem blbý pes. Ohňostroje se bojím už od malička kvůli tomu, že jako malé štěně jsem byl popálen. Mám trvalé následky jak fyzické, tak psychické. Když jsem před půl rokem vyjídal popelnice, netušil jsem, že přijde tak rychlý zvrat. Jednou jsem přišel k popelnicím pana Langmaiera, který vlastnil restauraci na rohu ulice. Byla tam slečna, která na mě zavolala městské strážníky. Ti mě odvezli do útulku, kde jsem strávil dva měsíce. Lidé přicházeli a odcházeli se štěňaty, ale nikdo se nikdy nekoukl na starocha jako jsem já. Je mi 6 let a na ulici jsem od dvou let. Jednou přišla holčička a vzala si mě domů. Pojmenovala mě Mustafa. Hráli si se mnou každý den. V zimě jsem chytl zánět močového měchýře. Ležel jsem na kapačkách. Jen jejich láska mě postavila na nohy. Každý den jsem dostával prvotřídní jídlo, které jsem vždy snědl s láskou a spokojeností. Moje panička Amber byla malá, ale naučila mě toho spoustu. Už když jí bylo 8 let, naučila mě kousky, které jiným psům trvají roky a já to uměl za dva měsíce. Amber měla maminku Ashley, která pracovala od rána do večera a proto neměla tolik času se mi věnovat. Rodinný domek stál v Princetonu, kde byly louky a pastviny a já tam mohl běhat, jak se mi chtělo. Amber odešla na střední v den, kdy já jsem onemocněl a nemohla se o mě starat. Ashley neměla tolik času a proto mě prodala do jiné rodiny. Ty se o mě starali ošklivě, týrali mě a nedávali mi najíst. Pokoušel jsem se utíkat, ale nic. Vždy mě seřezali a já ležel na podlaze bezmocný a osamělý. Otec rodiny byl nejhorší. Jmenoval se Peter. Jednou Peter nechal otevřené dveře a já měl šanci utéct. Váhal jsem dlouho, ale odhodlal jsem se a běžel jsem podle paměti do domu k Amber. Cestou jsem se vyhnul smrti dvakrát, ale potřetí jsem to štěstí neměl. V nebi rád vzpomínám a děkuji, jaký mi Amber dopřála krásný život. DĚKUJI...

Kája Hokrová

Osmáci o problémech dnešní společnosti...

Běžící život

Už se na to zaměřilo několik kampaní, akcí, sportů a zaměřím se na to i já. Řeč je o obezitě nebo dokonce nadváze. Já osobně proti takovým lidem nic nemám. No, co si budeme nalhávat. Kdo z nás se nikdy nezasmál nebo nepozastavoval nad zevnějškem některých spoluobčanů. Lidi s nadváhou bych mohl pomyslně rozdělit na dvě poloviny. Jsou ti, kteří jsou veselí, společenší a umí si ze sebe udělat srandu. Jsou se sebou smíření. Dále tu jsou také ti, kteří se utápí v potížích s váhou, ale nikdy si nepřiznají, že s tím mají problém. Jsou smutní, mrzutí a podobně. Ovšem, když se vyskytne možnost sportu, ať ve formě běhu, posilování či obyčejné chůze, mají tisíce výmluv, kterým vévodí jedna: „Přijdu vám snad tlustý/á?“ Samozřejmě, že se ozývají řeči typu: „Víš kolik to stojí peněz?“ Vzápětí sáhne do kapsy pro krabičku, a vesele si zapálí velblouda. Ale no tak, lidi, nebuďte hloupě omezení. Za měsíc utratíte za kuřivo více než za tenisky a triko. Stres se dá odbourávat i jinými činnostmi. Takový běh nám přijde velice únavný a více škodlivý než je. Přesto když ráno vstanu, běžím na vlak, do práce, z práce, pro děti, na nákup a domů. Běžím.

Celý den běhám. Večer bych měl jít znovu. Pcha. Řekne si člověk, co si myslí, že je pytel chipsů při sledování Ordinace v purpurové zahradě lepším řešením. Navíc uděláme něco dobrého pro své zdraví a peněženku. Tohle vše neděláme jen pro dobrou postavu nebo lepší čas. Ano, to samozřejmě také, ale hlavně pro zdraví. Nechceme se přeci v padesátém roce života vyrovnávat se zdravotními potížemi.

V pátek večer místo toho, abych zašel s kamarádem na pivo, si můžu jít raději zaběhat. Hlavu si od starostí z celého týdne vyčistím mnohem lépe. Nadýchám se čerstvého vzduchu, můžu udělat i něco pro dobrou věc a ještě se seznámit s lidmi. Běhat se dá i pro charitu. Běh vás buďto osloví, nebo vás osloví kamarád s půllitrem piva. Je to jako Sofiina volba. Volba v letadle - kuře nebo rybu. Ale od těchto rozhodnutí se bude odvíjet váš další život. Váš páteční večer, vaše zdraví.

Zdeněk Erlebach

Tolerance

Co je tolerance? Jsem tolerantní?

Můj názor je, že si většina lidí myslí, že jsou tolerantní, a že když někoho podřazují nebo je odsuzují kvůli vzhledu, rase či pohlaví, že to nemá nic společného s tolerancí, ale mýlí se.

Například já, když jsem se narodila v České republice, v Děčíně. Ve školce jsem nebyla zrovna moc oblíbená, kluci mě brali za něco podivného a holky si mě vůbec nevšímalý. Později jsem si ale našla kamarádku, která mě měla konečně ráda. Když jsem nastoupila na základní školu, začali si ze mě utahovat žáci z druhého stupně. Časem jsem si ale zvykla a nějak to neřešila. Nebyli to zrovna lidé co snášeli jiné rasy, ale lidé se tolerantní nenarodí, mohou se tomu naučit za nemalého úsilí.

Lili Toová

A je tu opět něco od naší borkyně Karolíny Kurendové, která zvítězila v krajském kole Biologické olympiády. Přečtěte si její dojmy.

Krajské kolo biologické olympiády

Ve středu 20. 5. jsem se společně s Filipem Danihelíkem a několika dalšími žáky z celého kraje zúčastnila krajského kola biologické olympiády na Gymnáziu Teplice. První část, teoretická část formou testu, byla pro mě nejjednodušší, všechny informace byly uvedeny ve studijním textu a tomu jsem přeci jen několik přečtení věnovala. Poznávačka rostlin a živočichů pro mě byla mission impossible, protože jsem tam nasbírala velmi málo bodů, ačkoliv jsem si myslela, že právě ta dopadne nejlépe. Třetí část, což byly laboratorní práce, byla o něco těžší než teoretická část, ale pro mě jednodušší než poznávačka. Hlavním tématem těchto prací byl lýkožrout smrkový, o kterého jsem se nijak zvlášť nezajímala, a tudíž jsem očekávala, že ani laborky nebudou žádnou slávou – prožerky lýkožroutů jsou velice komplikovaná záležitost. Naproti mému očekávání čtvrtého, pátého místa jsem dosáhla přesně toho, o co jsem se snažila i minulý rok. Podařilo se mi získat první místo. Tím pádem se hodlám v létě zúčastnit také letního odborného soustředění se zaměřením na biologii a nabrat tím další zkušenosti i vědomosti.

Karolína Kurendová

Parlament'áci čtou dětem ve školce.

Čtení ve školce 4. - 8. 6. 2015

Na schůzce parlamentu, která byla v týdnu čtení, jsme se domluvili, že bychom mohli jít číst do školky. My sedmačky jsme šly ke starším dětem a čtvrtáčky s páťáčkama šly k mladším dětem. Vždy, když jsme přišly do školky, pomohly jsme uložit děti do postýlek. Děti byly hodné a šikovné.

Po každé pohádce jsme se ptaly dětí na pár otázek. Některé dávaly velký pozor a odpověděly dobře. Poslední den čtení byly děti smutné, že už jim neprijdeme číst.

V úterý jsme šly ještě udělat anketu:

Libily se vám pohádky, které jsme vám četly?

Ze 17 mladších dětí se čtení líbilo 12 dětem.

Ze 16 starších dětí se čtení líbilo 15 dětem.

Tereza Pešťáková a Tereza Pizingerová

PROJEKT PRAHA – TRADICE NA NAŠÍ ŠKOLE

Prvníáci ve stověžatě

Již tradičně vyjela 1. třída do našeho hlavního města s tématem „doprava“. Zejména díky pomoci dvou maminek a jedné babičky, které se do Prahy vydaly s námi, jsme všech 23 dětí dovezli zpět :-). Občas to bylo jako hlídat pytel plný blech, ale všichni jsme si to nakonec docela užili. Projeli jsme se tramvají a lanovkou na Petřín, kde se sedm odvážlivců vydalo po 299 schodech na vrchol rozhledny. Zbytek navštívil zrcadlové bludiště.

Jelikož bylo moc pěkné počasí, sešli jsme z petřínského vrchu pěšky kolem Hradčan na stanici metra Malostranskou. Mnozí jeli metrem poprvé, takže to pro ně byl velký zážitek. Dojeli jsme na hlavní nádraží, odkud jsme se po kolejové ose mezinárodním rychlíkem vraceli zpět, směr Povrlů.

K. Suková, R. Stará

Třetíáci a Botanická zahrada

Třetí třída se vydala v rámci celoškolského projektu do botanické zahrady. O tom, jak tento den prožili, napsali v hodině českého jazyka vyprávění.

Praha

V úterý jsme byli v Praze v Botanické zahradě, která byla obrovitánská. Byla to nejkrásnější botanická zahrada, ve které jsem kdy byla. Byly tam různé rostliny, o kterých jsem ani netušila, že vůbec existují. Nejkrásnější strom byla magnolie, která u nás v Povrlech roste u pošty. Také se mi líbilo, že jsme si vše, co jsme našli spadlé na zemi, mohli nechat. Přivezla jsem si domů pěknou sbírku nejrozličnějších šišek. Potom jsme šli do velkého skleníku, kde byly tropické rostliny a nádherní motýli. Také jsme se

tam potkali se školkou Dráček. Když jsme ze skleníku odcházeli, skoro všichni si koupili prstýnek, který mění barvu podle toho, jak se cítíš. Potom už jsme jeli autobusem na nádraží a uháněli jsme do Povrlů.

Kamila Slezáková

Botanická zahrada

Dneska jsme jeli se školou do Prahy. A jak snad každý ví, školy na výlety jen tak nejezdí. Tak možná jiné jo, ale já vím, že my jsme jeli proto, abychom se něco přiučili. Vystoupili jsme v Troji. Proč zrovna tam? To je dobrá otázka, protože Troja je sice čtvrt' v Praze, ale jednou, jak se říká, vypukla Trojská válka. Šli jsme do botanické zahrady, kde byly zatím jenom kytky. Ale to, na co jsem se těšila nejvíc, byli motýli. Ale teď se vrátím ke kytkám. Vedla nás paní průvodkyně. Viděli jsme strom s obrovitánskými šiškami, japonskou zahradu a bambusový háj. Na kopci nad zahradou jsme se nasvačili a probrali jsme pracovní list. Potom jsme šli do skleníku Fata morgana.

Elena Fischerová

6. třída objevuje symboly české státnosti

Setkali jsme se na nádraží. Jeli jsme do Prahy. V Praze jsme navštívili hodně památek. Vyfotili jsme si Chrám sv. Víta, Vojtěcha a Václava, Prašnou bránu a mnoho dalších památek. Když jsme vystoupili z vlaku, tak jsme šli do poslanecké sněmovny. Museli jsme projít kontrolou. Byl to divný pocit. Připadalo nám to jako protidrogová kontrola v Anglii. Pustili nám tam mini film, ve kterém nám ukázali, jak to ve sněmovně vypadá. Když to skončilo, tak jsme šli do opravdové sněmovny, a tam byli poslanci. Byli jsme trochu zklamaní, že jsme neviděli našeho pana prezidenta, ale potkali jsem hradní stráž, vyzbrojenou mohutnými puškami. Sněmovna měla velký zlatý lustr. Když jsme tam přišli, zrovna se bavili o penězích a pan Babiš se moc neměl, protože mu nadávali ostatní. No moc jsme toho nepochytili. Pan předseda byl celou dobu na tabletu. Vždy jen řekl, kdo další má jít. Taky jsme viděli politiky, jací jsou. Třeba Andrej Babiš, Leoš Heger atd. Dokonce jsme viděli i málem zvoleného prezidenta Karla Schwarzenberga. Celé se nám to líbilo a slyšeli jsme názory ostatních. Jo, bavilo nás to, ale každý den bychom tam sedět nemohli. Po půl hodině jsme odešli na svačinu do Valdštejnské zahrady, a tam měli výra velkého a pávy. Pak jsme šli na Pražský hrad. Potom jsme venku potkali pána s velkou cedulí a zjistili jsme, že mu exekuce sebrala neprávem dům a on ho chce zpět. Pak jsme si mohli zajít něco koupit na pražské nádraží a jeli domů. Bylo to úžasné.

Křivková Mir., Besserová K., Skopec D., Sluka R., Hnízdil M., Dalihodová T.

ZÁVODY V ORIENTAČNÍM BĚHU

Tak jsme zase pobíhali po lese a hledali kontroly. Ve středu 20. května jsme se zúčastnili Krajského přeboru škol v orientačním běhu. Bylo nás 9, všichni z 6. třídy. Tentokrát jsme měli jet do Teplic. Abychom se alespoň trochu připravili, absolvovali jsme v pondělí trénink na mapě. Nejprve v okolí školy – tady orientace byla lehká, přece jenom to tady známe a jsou tady budovy, odpoledne v Teplicích – tentokrát v lese. Tady nám už posloužily pouze cesty, pokud tam byly a my věděli, kde jsme. Někteří z nás byli na mapě totiž poprvé a orientace byla pro nás velkým ořechem. Nicméně i po skončení tréninku jsme odjížděli v plném počtu zpět do Povrlů.

Nastal den D - závod. Ráno vlakem do Teplic a v 10.00 ostrý start. Čekala nás trať dlouhá 1570 m (myslí se vzdušnou čarou).

Nevybíhali jsme všichni společně, ale v 5 minutových intervalech v různých kategoriích. Terén byl mírně zvlněný, protnutý hustou sítí cest. I přesto někteří z nás byli na trati déle než 60 minut.

I tak byla naše mise poměrně úspěšná. Naty Bujná se v jednotlivcích v kategorii D7 umístila na 3. místě a M. Hnízdl obsadil 1. místo v kategorii H7. V soutěži škol jsme celkově skončili na 4. místě ze 14 škol. V lepším umístění nám zabránila neúčast 8. a 9. třídy, které byly na týdenním výjezdu.

Tak snad příští rok posílí naše řady a budeme mít větší šanci v lepším umístění.

Závodníci: Naty Bujná, Mája Vlčková, Eliška Krunčíková, Tina Dalihodová, Ondra Jeníček, Kuba Kava, Dominik Patka, Martin Krpeš a Matěj Hnízdl.

V. Slezáčková

Orient'ák

V pondělí byl můj první nácvik orientačního běhu. Nácvik byl na Doubravce, kde se měl odehrát závod. Napoprvé to dopadlo dost dobře. Ve středu jsme běhali na ostro. Byla jsem nervózní, ale těšila jsem se. Vybíhala jsem předposlední. Na začátku jsem se zadržovala, ale pak to šlo jako po másle. Na začátku mě předběhl Martin a Dominik. Ale to prozatím nevadilo. Vadilo to až ve výsledcích.

Byla jsem desátá z osmnácti. Byla jsem naštvaná i pyšná zároveň. Neztratila jsem se a našla všechny kontroly. Mělo to jen jednu chybu. Naše škola se nezařadila na žádné z vítězných míst. Chyběly nám totiž body za 8. a 9. třídu. Příště by nám mohli pomoci.

E. Krunčíková

Pak jsem se napila z kaluže, která ležela opodál. Byla jsem unavená. Nakonec jsem usnula na odpadkových pytlech. Druhý den jsem prozkoumávala okolí. Pořád jsem byla ostražitá. Co když se pro mě vrátí? Bála jsem se. Lidi na mě nekoukali nějak divně, naopak dívali se přirozeně. To znamenalo, že tady nejsem jediný pes, který se toulá po ulici. A měla jsem pravdu. Po hodině opatrného prozkoumávání jsem narazila na ovčáka. Nejdřív na mě vrčel, ale pak přišel a začal si mě očuchávat. Představil se mi jako Lola a já se jí představila jako Luna. Lola mě doprovázela tři roky ulicemi. Učila mě jak přežít, a kam se mám chodit krmit atd. Po třech letech Lolu porazilo auto. Tu dobu mi bylo nejhůř. Sama jsem chodila k popelnicím. Sama jsem chodila po špinavých ulicích. A to bude už nějaká doba. Už to budou dva roky, co Lola umřela. Taky mi pořád vrtało hlavou, odkud byla. Nikdy se o tom nezmínila. Pořád se mi stýská. Takže už jsme na konci mého příběhu. Pořád vzpomínám na Erika, černého pitbullu, na psy z dvorku a na muže s blondatými vlasy a samozřejmě na Lolu. Snad o psech jako já budete líp smýšlet. Po smrti Loly jsem se přestěhovala k autobusové zastávce. Lidi mi někdy hodí něco dobrého a dokonce mě někdy i pohládí. Ale nikdy se všichni nezmění. Muži, kteří vynášejí popelnice do velkého auta, mě odhání od kontejnerů klackem. Někteří lidé na mě pokřikují sprostá slova, když jdu po ulici. Dokonce po mně házejí kameny, když jdu ráno okolo dětského hřiště. Rána na krku se mi zahojila úplně. Je tam jen malá jizvička a to je vzpomínka na to, že lidé neumí chápat.

Eliška Krunčíková

Smutný příběh

Silvestr přímo nenávídím. Na ulicích se potulují opilí lidé a kopou do mě jaký jsem blbý pes. Ohňostroje se bojím už od malička kvůli tomu, že jako malé štěně jsem byl popálen. Mám trvalé následky jak fyzické, tak psychické. Když jsem před půl rokem vyjídal popelnice, netušil jsem, že přijde tak rychlý zvrat. Jednou jsem přišel k popelnicím pana Langmaiera, který vlastnil restauraci na rohu ulice. Byla tam slečna, která na mě zavolala městské strážníky. Ti mě odvezli do útulku, kde jsem strávil dva měsíce. Lidé přicházeli a odcházeli se štěňaty, ale nikdo se nikdy nekoukl na starocha jako jsem já. Je mi 6 let a na ulici jsem od dvou let. Jednou přišla holčička a vzala si mě domů. Pojmenovala mě Mustafa. Hráli si se mnou každý den. V zimě jsem chytl zánět močového měchýře. Ležel jsem na kapačkách. Jen jejich láska mě postavila na nohy. Každý den jsem dostával prvotřídní jídlo, které jsem vždy snědl s láskou a spokojeností. Moje panička Amber byla malá, ale naučila mě toho spoustu. Už když jí bylo 8 let, naučila mě kousky, které jiným psům trvají roky a já to uměl za dva měsíce. Amber měla maminku Ashley, která pracovala od rána do večera a proto neměla tolik času se mi věnovat. Rodinný domek stál v Princetonu, kde byly louky a pastviny a já tam mohl běhat, jak se mi chtělo. Amber odešla na střední v den, kdy já jsem onemocněl a nemohla se o mě starat. Ashley neměla tolik času a proto mě prodala do jiné rodiny. Ty se o mě starali ošklivě, týrali mě a nedávali mi najíst. Pokoušel jsem se utíkat, ale nic. Vždy mě seřezali a já ležel na podlaze bezmocný a osamělý. Otec rodiny byl nejhorší. Jmenoval se Peter. Jednou Peter nechal otevřené dveře a já měl šanci utéct. Váhal jsem dlouho, ale odhodlal jsem se a běžel jsem podle paměti do domu k Amber. Cestou jsem se vyhnul smrti dvakrát, ale potřetí jsem to štěstí neměl. V nebi rád vzpomínám a děkuji, jaký mi Amber dopřála krásný život.

DĚKUJI...

Kája Hokrová

Osmáci o problémech dnešní společnosti...

Běžící život

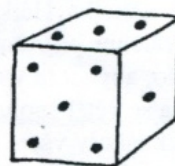
Už se na to zaměřilo několik kampaní, akcí, sportů a zaměřím se na to i já. Řeč je o obezitě nebo dokonce nadváze. Já osobně proti takovým lidem nic nemám. No, co si budeme nalhávat. Kdo z nás se nikdy nezasmál nebo nepozastavoval nad zevnějškem některých spoluobčanů. Lidi s nadváhou bych mohl pomyslně rozdělit na dvě poloviny. Jsou ti, kteří jsou veselí, společenší a umí si ze sebe udělat srandu. Jsou se sebou smíření. Dále tu jsou také ti, kteří se utápí v potížích s váhou, ale nikdy si nepřiznají, že s tím mají problém. Jsou smutní, mrzutí a podobně. Ovšem, když se vyskytne možnost sportu, ať ve formě běhu, posilování či obyčejné chůze, mají tisíce výmluv, kterým vévodí jedna: „Přijdu vám snad tlustý/á?“ Samozřejmě, že se ozývají řeči typu: „Víš kolik to stojí peněz?“ Vzápětí sáhne do kapsy pro krabičku, a vesele si zapálí velblouda. Ale no tak, lidi, nebud'te hloupě omezení. Za měsíc utratíte za kuřivo více než za tenisky a triko. Stres se dá odbourávat i jinými činnostmi. Takový běh nám přijde velice únavný a více škodlivý než je. Přesto když ráno vstanu, běžím na vlak, do práce, z práce, pro děti, na nákup a domů. Běžím.

Celý den běhám. Večer bych měl jít znovu. Pcha. Řekne si člověk, co si myslí, že je pytel chipsů při sledování Ordinance v purpurové zahradě lepším řešením. Navíc uděláme něco dobrého pro své zdraví a peněženku. Tohle vše neděláme jen pro dobrou postavu nebo lepší čas. Ano, to samozřejmě také, ale hlavně pro zdraví. Nechceme se přeci v padesátém roce života vyrovnávat se zdravotními potížemi.

ĚTSKÉ STRÁNKY

OBRÁZKOVÁ OSMISMĚRKA

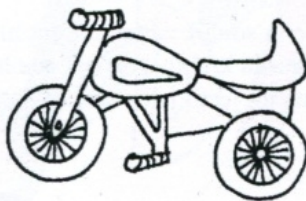
Vyškrtajte slova z obrázků a ze zbylých písmenek vytvořte tajenku.

J	E	Ž	E	K	O	M	Í	N
E	A	M	Í	Č	O	U	Ž	A
H	A	H	Č	T	M	C	H	R
L	E	K	O	E	R	O	A	C
A	V	R	T	D	E	M	L	I
N	K	O	O	S	A	Ů	O	S
A	T	R	O	H	O	R	K	K
E	T	N	U	A	L	K	C	A
A	K	S	I	M	R	A	K	Y

TAJENKA: _____

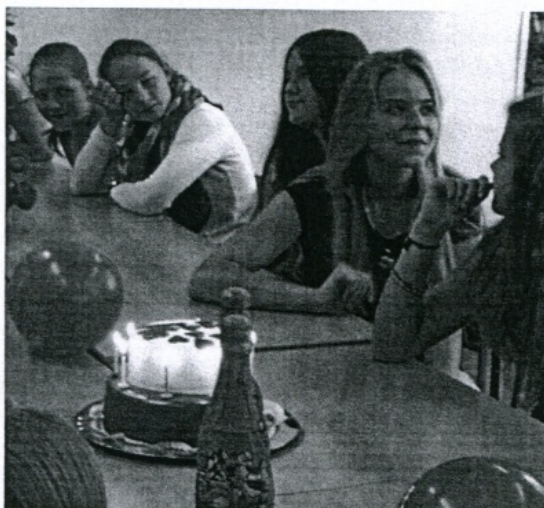
EKO zprávičky z naší školičky

Naše škola oslavila 10. narozeniny Ekoškoly

Program Ekoškola funguje v naší republice od roku 2005 a spolu s námi se ho v současné době účastní více než 350 základních, středních a nyní už i mateřských škol. V České republice patřila naše škola mezi první zapojené školy a titul Ekoškola získala jako 44. v pořadí. 5. června oslavil program Ekoškola 10. výročí svého fungování v ČR.

U této příležitosti uspořádal ekotým naší školy oslavu, na niž přizval jako čestné hosty paní ředitelku a její zástupkyni, paní učitelku Slezáčkovou. Role fotografky této slavnostní události se ujala paní učitelka Hájková. Před sfouknutím svíček na stylovém narozeninovém dortu nejprve vyslovili všichni přítomní Ekoškole své přání. Mezi nimi zazněla přání, aby se Ekoškole na naší škole dařilo, abychom v ní byli úspěšní, aby se do tohoto programu zapojilo ještě více škol v Česku, a rozvinula se větší spolupráce s nimi.

Výročí Ekoškoly všem připomínala v průběhu celého týdne také malá fotografická výstava v hale školy nazvaná „Jak šel čas s Ekoškolou Povrly“. Žáci školy v rámci oslavy nacvičili také Tanec 7 kroků, videozáznam z jeho hromadného zatančení je umístěn na naší webové stránce školy. Tedy ještě jednou - hodně štěstí do dalších let, Ekoškolo!

Výsledky soutěže

V minulém vydání Buňky byla vyhlášena soutěž zaměřená na hledání vyjmenovaných slov z textu žáků 3. třídy. Jelikož se nám bohužel ztratila krabice, do níž jste házeli vyplněné kupony, nemůžeme určit vítěze. Podívejte se tedy alespoň na to, jestli jste tipovali správně:

Jára Vodvářka - 17 vyjm. slov

Denis Ašenbrener – 9 vyjm. slov

A. a B. Siručkovy – 18 vyjm. slov

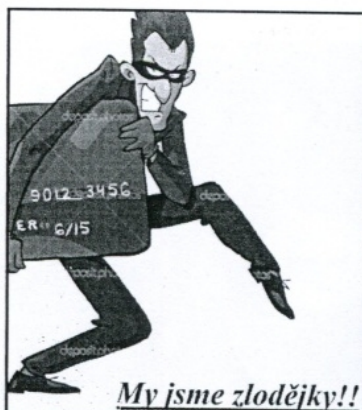
Dvouměsíčník Základní školy a Mateřské školy Povrly • Vydává Základní škola a Mateřská Povrly • Náklad tohoto vydání je 250 kusů • Výtisk je neprodejný • Redakční rada: šéfredaktorka Bc. Karla Suková, zástupce šéfredaktorky Mgr. Tomáš Skála, dětskou redakční radu tvoří žáci z předmětu Tvorba časopisu. Kolorování titulní stránky – 6. třída

TENTO ZPRAVODAJ JE ZAREGISTROVÁN NA MINISTERSTVU KULTURY V PRAZE • ECIDENČNÍ ČÍSLO: MK ČR E 16855

Extra příloha

V rámci hodin Mediální výchovy vytvořili žáci deváté třídy fotokomix jako reklamu na MarPo (Marcipán Povrly)

„ZLODĚJKY“

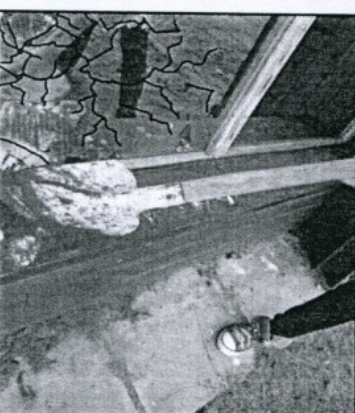
My jsme zlodějky!!

Šéfe
chtěla jsem
vám říct, že
už jsme tu.

Bíhej kámen!!

Musim to rozbit!!

